

Van oor tot oor geprikkeld

Van oor tot oor geprikkeld

Trix Dam

Schrijver: Trix Dam
Coverontwerp: Brave New Books
ISBN: 9789402147001
© Trix Dam

INGRID

DE GEEUW

Het leven is goed zolang je alles verwacht.

De morgenstond omringt ons met kosmische stralen, is de geboorte van nieuwe kansen, het ontwaken van onze innerlijke gids. Zelfs een hopeloos hart ontvangt energie van de ochtendglorie. Ingrid wist niet dat hopeloosheid haar zou treffen. Uit niets bleek dat ze op de drempel stond van een kentering die de aarde onder haar voeten op haar grondvesten zou doen schudden. De lachende zon liet laag aan de hemel zalvende stralen op haar huid schijnen. Maar een ongeluk komt nooit alleen. Het is het drijfzand waard. Je zakt erin weg, poogt op te staan, zinkt dieper. Als je lief hebt tot het pijn doet, kan er niet nog meer pijn zijn, enkel liefde. Ze had haar portie liefde wel gehad, dacht ze. Hij dacht het ook. Ze wisten niet dat liefde onlosmakelijk zou zijn van lijden. Dat liefde doet lijden, dat lijden doet liefhebben. Ze hadden geen idee van elkaars bestaan, hij als eenzame koerier, ongelukkig in zijn liefdeloze huwelijk, zij als single tegen haar zin omdat de juiste nooit voorbijkwam. Ze had zich ermee verzoend, hij eveneens.

Geluid is geen punt.

“Gooi deze nog even op de fax wil je?” Geroutineerd pak ik het papier aan en begeef me naar het strakke apparaat, dat blijk geeft alleen in werking te treden na een dreun van mijn vuist. Eenmaal terug aan het bureau van Agnes valt mijn oog op een zwik uitzoekwerk, een mapje met formulieren en notities van collega's. De telefoon rinkelt geregeld, en met een koel automatisme beantwoord ik ze. Je kunt me alles laten doen, maar een representatieve functie ligt niet helemaal in mijn straatje, en het fingeren van beminnelijkheid en distinctie evenmin.

Plots staan ze voor de deur. Gesoigneerd, onberispelijk en notabel. Afkeer overrompelt me. Op tijd hervind ik mezelf omdat er niets anders op zit. Ik zal Agnes met verve gaan vervangen. Zodra alle gewichtigheid binnen is, wordt het stelletje door de opgepiepte manager naar de directiekamer gebracht, waarna het gevreesde telefoontje volgt. Of ik even koffie wil brengen.

Treuzelend zet ik het wiebelende dienblad met porseleinen koffiepote en bijpassende kopjes op het aanrecht van de geïmproviseerde keuken naast de directiekamer. Achter de deur vang ik flarden van een zakelijk gesprek op. Iemand lacht, daarna is het weer stiller. Bibberend klop ik op de deur. "Binnen!", wordt er geroepen.

Schuchter open ik de deur met mijn elleboog, tegelijkertijd probeer ik het dienblad zo recht mogelijk te houden. Een draaiërig gevoel overvalt me. Een gevoel hard weg te willen hollen. Laat me alsjeblieft mijn zenuwen in bedwang houden. Laat me alsjeblieft vaste grond blijven voelen. Laat me alsjeblieft mijn balans bewaren. De stilte is snijënd. Als er hier nu een speld valt, zou iedereen het horen, flitst het door me heen. Ik wil het dienblad op de tafel zetten, tussen de gekostumeerde armen van de waardigheid links en de vooraanstaandheid rechts, maar blijf met mijn voet achter een stoelpoot haken. De kopjes rinkelen gevaarlijk op hun schoteltjes als ik mijn evenwicht probeer te reconstrueren, desondanks kan ik niet voorkomen dat de koffiepote wegglijdt, en in zijn schuiver de kopjes meeneemt, waarna het geluid van brekend aardewerk en klotsende koffie door de kamer klinkt, gevolgd door een oorverdovende stilte.

Wangen gloeien. Ogen vermijden. Hart bonkt. Vingers trillen. Even later dweil ik met een sponsje langs natte paperassen en hoop met de schaamte op mijn kaken dat ik nooit meer gevraagd wordt om koffie te verzorgen. Geluid is geen punt, nee, geluid is geen punt.

Ik neem een teug koffie als de telefoon gaat. De stem aan de andere kant is van Carrie. "Zullen we volgende week afspreken?", vraagt ze me. Dit is wat zo bewonderenswaardig is aan haar, die spontaniteit, ongekunsteldheid, luchtigheid. Precies die eigenschappen die ik zo node mis, hoewel ze niet de vrouw is die een man zou moeten trouwen, dat vind ik dus, maar dat kan ik beter verzwijgen. Ze mag het alleen zelf zeggen, wat ze ook bij iedere gelegenheid doet. Carrie is mijn hartsvriendin. We waren nog tieners toen we elkaar een ander kapsel gaven, heftige make-up probeerden en een geheime sigaret opstaken op de veranda. Tijdens de schooltijd trokken we steeds met elkaar op. Samen naar de kermis, krantenwijk delen, veldbloemen plukken in de wei, papier ritselen bij de papierfabriek, kleren passen en uitvoerig roddelen over jongens. Na de puberteit was het een tijdje rustig toen Carrie een opleiding voor kleuterleidster ging volgen en ik ging werken.

"Leuk. Maar laten we maar niet naar de *Coffe dream* gaan. Daar zit toch die knappe kelner? Je zei vorige keer dat je die man per se nog een keer wilde zien. En ik ken jou, jij gaat er mee vandoor voordat de beste man beseft wat hem gebeurt."

"Mag ik je eraan herinneren Ingrid, *I'm Carrie, not the kind of girl you'd marry.*"

Daar heb je het weer. "Trouwen is ook weer zowat", is mijn magere reactie.

"Jij hebt makkelijk praten. Met je perfecte huis, je perfecte baan, en je perfecte vrienden. Je hebt het voor elkaar." Het is dat ik weet dat het niet cynisch bedoeld is, want anders...

"Ach hou toch op. Je weet dat ik soms jaloers ben op je. Bovendien is er helemaal niks perfect hier, genoeg trammelant zo nu en dan."

"Meid, jij hebt nooit wat. Weet je nog laatst toen ik mijn pols brak, en die keer dat Brandon het uitmaakte en ik een jaar zat te janken, en toen die keer dat er brand uitbrak in mijn keuken, en wat dacht je van al die pech op die reizen, zoals

een overboeking, reizigersdiarree en een zonnesteek. En dan zit jij thuis *happy* te wezen, zelfs als je helemaal niemand hebt.”

“Je hebt je punt gemaakt. Laten we gauw bijpraten, dan kan ik een en ander rechtzetten”, lach ik terug.

In Carrie zitten diverse dieren verstopt. Ze kan aan de voeten van haar overrompelde held op een piëdestal zitten. Als een zacht weekdier. Of een onenightstand met een *man to use* opeisen. Als een liederlijke tijgerin. Toch, het speelgoedje van een man is het laatste wat ze wil zijn, spreekt de trotse pauw in haar. De tijd dat ze nog in sprookjes en *sweet nothings* in haar oor geloofde, is voorbij. Sympathie, dat is alles waar het om draait. Met deze minimale eis zou je denken dat Carrie allang aan de man is, maar zoals ze zelf zegt, is alles anders in het ochtendlicht.

Het ochtendlicht neemt mijn ongerustheid niet weg. “Het zit dieper”, constateert de arts.

“Dieper?”

Trillend had ik op de toetsen van de telefoon gedrukt om deze afspraak met de huisarts te maken, ja, trillend, want mijn voorgevoel zei me dat de immense druk in mijn rechteroor niet pluis is. Gedachten gaan uit naar die dag dat ik met mijn boodschappenlijstje in de hand langs schappen met zilvervliesrijst, doperwten en kerriesaus had gelopen en plotseling zwart voor mijn ogen zag. Bloed dat uit mijn hoofd wegtrok. Sterretjes. Niet hier, niet nu, had ik gedacht. Een schichtige blik had ik om me heen geworpen, mijn oren hadden getuit. In een reflex was ik naar de grond gezakt en had mijn duizelige hoofd naar voren gebogen. Doodstil had ik voorover gebukt gezeten, tot ik durfde op te staan. Met de schrik in mijn lijf. Toen ik weer helder kon denken en de zaken probeerde te hervatten voelde ik me vervreemd van mijn lichaam. Opgeslotenheid. Weg moest ik van de bron des kwaads, ontsnappen aan het onbehaaglijke gevoel, de angst

om tegen de vlakte te gaan of zelfs ter plekke dood te gaan. Maar dat ging niet zonder slag of stoot. Toen ik op het punt stond om te betalen, klampte ik me vast aan de lopende band om niet van mijn stokje te gaan, begeleid door de uitzinnige wens om ter plaatse in rook op te gaan, zodat niemand de mislukkingen van mijn psyche en lichaam kon aanschouwen. Het had weken geduurd voordat angst een beetje was geweken en ik onbevangener in *the public eye* durfde te treden. Zo ook die ene keer. Ik was net langs de bosbessen en frambozen gelopen en maakte een ommetje in de richting van de sauzen en soepen toen ik iets typisch gewaar werd. De kleuren van de pakjes en zakjes waren eerst te scherp, te helder, te kleurrijk, waarna de teksten op de verpakkingen langzaam tot een waas vervlogen. De grond onder mijn voeten verschoof alsof de zaak ten onder zou gaan in een aardbeving van zoveel op de schaal van Richter. De winkel veranderde als bij toverslag van vorm en dimensie. Geluid kreeg een onpeilbaar galmend effect met een onaardse ondertoon. Verpakkingen van tomatensoep, bruine bonen, appelmoes, pindasaus en aardappelpuree vormden een circus voor mijn ogen. Mij vastgrijpend aan de rand van een stelling verplaatste ik mijn blik van de lange rekken met etenswaar naar de tegelvloer, die meedeinde op de baren in mijn hoofd. Een overheersend gevoel van zeeziekte zonder zee deed me stokstijf stil staan, terwijl ik met uitgestoken armen mijn balans probeerde te hervinden. Net op het moment dat ik in paniek wilde gillen, verbeterde het symptoom en vond ik met kloppend hart de weg langs de kassa's, naar buiten. De vloer onder me was aan het schuiven geweest, en alleen ik had het gezien.

Dieper zit het dus.

Omdat de huisarts met vakantie is zit ik nu tegenover zijn wat oudere, bebrilde vervanger die mij met een serieuze, bijna indringende blik opneemt nadat hij iets heeft ingetikt in zijn computer. Hij heeft wat papieren bekeken, vluchtig in

mijn oor gekeken en vervolgens niets gevonden. Nu hij weer aan zijn bureau gaat zitten licht hij zijn bevindingen op een rustgevende manier toe.

“Ja, het zit erachter, ik denk dat het iets is met de buis van Eustachius”, vervolgt hij. “Maak maar een afspraak met een kno-arts. Dit moet onderzocht worden.” Zijn blik verraadt welgemeende bezorgdheid als hij me de hand schudt en me sterkte wenst. Met lood in mijn schoenen sta ik op, rep me naar de deur en vang zijn blik die niets van zijn ongerustheid heeft verloren.

Inderhaast keer ik huiswaarts en probeer me enigszins te concentreren op mijn omgeving, maar dat kost meer moeite dan ik had gedacht. De woorden van de arts galmen nog na. Dieper, dieper, dieper. Alsof het een erotische tekst betreft. Zodra ik thuis mijn jas op een stoel smijt en mijn sleutels op de tafel leg, grijp ik de telefoon en bel ik het ziekenhuis. De assistente van de kno-arts vraagt me -oh là là, wat fantastisch - de volgende dag al te komen. Nu zal alles goed komen, nu is er hulp onderweg voor dit malle oor dat ononderbroken geteisterd word. Volhouden, is alles waar ik aan denk, want er zijn ergere dingen, en er gaan zoveel mensen naar dokters, dus wat voor bijzonders ben ik nu helemaal? De specialist zal in mijn oren kijken en weten wat het is, hij zal een medicijn voorschrijven dat me in korte tijd weer helemaal de oude maakt. Vertrouwen, zelfs van de fragiele soort, is het weerstaan van vrees, het overmeesteren van de angst, niet zozeer het ontbreken ervan. Het is mooi als je jezelf kunt wijsmaken dat vertrouwen een vereiste is. Ik prent mezelf in dat een medisch vakman zo lang heeft gestudeerd, dat het logisch is dat hij me hier op vloeiende wijze uit zal redden.

Woensdagmiddag.

“U komt voor dokter Sok?”

“Ja. De afspraak van half drie.”

“Gaat u maar even zitten. Hij zal u straks roepen.”

Ik neem plaats op een houten kruk met rugleuning en kijk weifelend om me heen. Er zit een ouder echtpaar tegenover mij. De man zit lichtjes voorover gebogen met zijn handen om zijn kin gevouwen, in gedachten verzonken. De gezette vrouw naast hem kijkt stuurs voor zich uit. Ze horen bij elkaar, en toch ook weer niet, elk in hun eigen denkwereld. Ik vraag me af wie van de twee bij de dokter moet zijn maar kom er niet uit. Links van me zit een moeder met twee kleine kinderen die gekleurde kralen over een spiraal schuiven. Er zijn legoblokjes die losjes over de speeltafel verspreid liggen en er liggen er ook nog een paar op de grond. Een donker jongetje met een grote snottebel raapt de blokjes één voor één op en bouwt er een torentje van. Net op het moment dat de toren omvalt omdat hij de steentjes niet goed aangedrukt had, steekt het hoofd van een man in een witte jas om de hoek van de wachtkamer en roept mijn naam af.

De spreekkamer is ruim en licht en een grote zwarte leren stoel is het middelpunt van de kamer. De dokter gebaart me naar zijn bureau, neemt plaats aan de andere kant waarna ik ga zitten en mijn rieten handtas naast de stoel laat zakken.

Grote, ietwat kinderlijke ogen kijken me aan. "Vertel het maar."

Nu moet ik het goed uitleggen. Hoe beter ik het uitleg, hoe beter hij zal weten wat hij er aan moet doen, en des te eerder kan ik weer naar huis.

"Het is mijn rechteroor. Er is iets heel raars aan de hand. Het lijkt wel alsof er iets in zit. Er staat een gigantische druk op. Alsof ik in een vliegtuig zit. Het suist ook. En..."

Hij speelt me een typische blik toe, daarna staart hij naar zijn beeldscherm en begint er op los te tikken. Niet weer dat getik. Vroeger had het verschijnsel arts nog enige verhevenheid, als de beste man na het aanhoren van de klachten op pretentieuze wijze de stethoscoop ter hand nam en je borstkas beluisterde. Of je langs een anatomisch model gebouwd van honderden botjes in de richting van een

smetteloos lakenwit gordijn leidde, waarachter een respectabel onderzoeksbed op je wachtte. Mijn gedachten dwalen.

“Hmmm...”, mompelt dokter Sok.

Ik weet even niets te zeggen, maar hij kennelijk ook niet. Er valt een stilte.

“Hoe lang heb je dit al?”, vraagt hij.

“Sinds vorige week.” Ik denk aan hoe mijn leven is. Zoals ieders leven, een aaneenschakeling van prettige gebeurtenissen en belevenissen die je liefst zo snel mogelijk weer vergeet.

Bescheiden stralen hadden langs het gordijn de geel geverfde slaapkamer binnen gegluurd en beloofden een nieuwe ronde, nieuwe kansen. Ochtendlicht is het mooist als het nog verwachtingen schept in die allereerste kwartieren van de dag. Soms, als ik wakker word en zie dat de zonsopgang al geweest is, kan ik enige nijdigheid niet onderdrukken, omdat het voelt alsof de wereld zonder mij is begonnen. De eerste lichtbundels zijn daarom essentieel. Die dag waren er schapenwolkjes. Met moeite en lichte tegenzin had ik mezelf uit bed gehesen. Ik schoof mijn opgewarmde voeten in de fluwelen pantoffels die altijd keurig op me wachten als ik ze even niet nodig heb. Geen nacht uitgezonderd. Het bed vertoonde een rommelig samenspel van kussen, dekbed en afstandbediening. Mijn rechteroor zat een beetje dicht, maar zodra het kon wilde ik naar buiten, met of zonder dicht oor, want als de zomer voorbij is zijn de mondesmaat toegespeelde kansen voorbij. Ik opende de deur naar de tuin toe en stond eventjes op het terras. Tussen het groen trippelden dartele, hongerige mussen, op zoek naar een achtergelaten kruimel. Ik ben altijd al een fan geweest van de gevleugelde zieltjes die al kwetterend de tuin tot leven wekken met een schouwspel dat nooit verveelt. Door de jaren heen heb ik uit nieuwsgierigheid hun doen en laten min of meer bestudeerd, dat wil zeggen, ik heb geprobeerd te

ontdekken op welke ogenblikken ze fluiten, en naar wie en waarom. Ik wilde inzicht krijgen in de verschillende toontjes die ongetwijfeld elk met een eigen betekenis, het buitenleven zo opvrolijken. Ik meen zelfs zo ver gekomen te zijn dat ik patronen kan ontdekken in hun handelingen en reacties. Ze pikken met hun scherpe snaveltjes naar kleine dingetjes, uit gewoonte, en soms maken ze een kuiltje in de warme tuinaarde, waarin ze luid piepend met gespreide vleugeltjes gaan zitten, alsof ze een bad nemen. Een beetje verveeld nestelde ik me met opgetrokken benen in de ligstoel en overzag de vredige maar rommelige tuin. Een 'natuurtuin' noemde de buurman het. Een gelukkig makende natuurtuin, zo kun je het het best omschrijven. Ik loste twee sudoku's op. Daarna opende ik een folder van de plaatselijke supermarkt en liet de aandachttrekkende aanbiedingen op me inwerken. Biefstuk tartaar, *haricots verts*, boerenbrood, cashewnoten, trostomaten, chocolademousse, hippe drankjes met een zeker alcoholgehalte en chips in wonderlijke vormen passeerden de revue. De lusteloosheid veroorzaakte een opkomende geeuw. Zo wijd mogelijk, als een stille schreeuw. Ik kon niet anders. Eerst voelde het goed, toen nog beter, en net op het moment dat wijder niet mogelijk was hoorde ik 'tjsak'. Als een messteek tussen oor en kaaklijn. Ik greep naar mijn aangedane wang waarna ik voorzichtig probeerde te slikken en langzaam doorademde. Alles was nog hetzelfde gebleven. Het leven is prima, de vakantietijd nog meer, zo dacht ik.

"Ga maar in de stoel zitten", zegt de dokter vriendelijk terwijl hij met open hand naar de grote zwarte stoel wijst. Ik ben op slag weer bij de les.

Ik doe telkens wat hij van me vraagt. Naar links draaien, naar rechts draaien. Hij bespiedt het inwendige van mijn oren, neemt de druk op met een speciaal apparaat en doet ook nog eens een stemvorktest.

“Hoor je dit?”, vraagt hij af en toe terwijl zijn gezicht angstig dicht bij het mijne is en ik zijn slechte adem meen te ontwaren.

“Ja”, stamel ik.

“En dit? Waar hoor je dit?” Hij zet de stemvork bovenop mijn hoofd, op de middenlijn.

Een enorme nagalm verspreidt zich over de rechterhelft van mijn hoofd. Nu zal de arts wel weten wat hij moet doen want op links hoor ik allesbehalve de galm.

“Rechts.”

“Alleen rechts?”

“Ja, alleen rechts, heel duidelijk.”

“Hmmm.”

Hij rolt zijn bureaustoel naar achteren, terug naar zijn bureau waarvan het blad er op een dossier na helemaal leeg uitziet, tikt nog iets in de computer, kijkt nog even in het dossier, werpt even een blik op mij en keert weer terug naar de computer.

“De buizen van Eustachius zijn goed.”

Of ik blij moet zijn weet ik niet. Het mag dan wel goed zijn, het voelt niet goed.

Hij spelt hardop een woord terwijl hij het typt. “T-I-N-N-I-T-U-S”

Verdorie.

“Hier kan ik niets aan doen. Ik wil dat je een gehoortest krijgt, daarvoor maken we een afspraak. En dan wil ik je daarna weer terugzien. Hier is een folder...”, zegt hij gehaast terwijl hij rommelt in een bakje en er een glanzende brochure uitvist. Op de voorkant prijkt een jammerende vrouw die duidelijk in de war is van de geluiden in haar hoofd. Oorsuizen. Als je het eenmaal hebt kom je er nooit meer vanaf, toch? Voorgoed. Altijd. Eeuwig. Ongeneeslijk. Gedachten gaan bliksemsnel. Uit het lood geslagen. Zo voel ik me.

De dokter krijgt een hand, dan loop ik de deur uit, langs de wachtkamer waar nu andere kinderen met de blokjes spelen. Ik vervolg mijn weg, zonder medicijn, zonder uitweg, zonder oplossing. Ik zal door moeten met dit rare oor, en maar hopen dat het weer weg zal gaan. Niets aan te doen, niets aan te doen. Zijn woorden herhalen zich in mijn hoofd terwijl ik me een weg scheer naar de uitgang van het ziekenhuis. In een vlaag van teleurstelling en dagdromerij raak ik bijna verstrikt tussen twee rolstoelen.

Mijn weg loopt langs een speeltuintje met een wip en twee schommels. Er spelen kinderen met verheven stemmetjes. Een meisje met twee staarten trekt aan de arm van een jongetje die het op een gillen zet. Het wordt me teveel. "Hou op met die herrie!", blaas ik. De impulsieve reactie doet me als vanzelf opschrikken. De kinderen kijken me verdwaasd aan. Ze zijn allemaal stil. Zelfs de schommel is tot stilstand gekomen. De ijzeren kettingen piepen na. Kinderschoenen schuren over de aarde. Gek dat dat opvalt. Wat is er in mij gebeurd dat zelfs het geluid van spelende kinderen mijn grens overschrijdt? Is het een ontlasting van de opgebouwde spanningen, een afkeer van iedereen die zich zorgeloos amuseert, of ben ik gewoon veranderd in een chagrijnig krenge? Loodzwaar hoofd. Misschien is het migraine. Heb ik rust nodig. Rust is de remedie. Ik kijk op mijn horloge en zie dat de dag nog lang niet om is. Ik moet door met een oor dat schreeuwt om aandacht.

Ongerustheid is net zoiets als een draaimolen, het geeft je iets te doen maar het brengt je helemaal nergens. Als een stroompje angst dat door je gedachten sijpelt. Het slaat een geul waar alle andere gedachten doorheen worden gevoerd, een *dark room* van je geest. Waarom ziet de oorarts niets, en word ik weggestuurd met een foldertje? Wat heeft een gehooronderzoek nu voor zin, ik hoor toch prima? Sterker nog... Het lijkt wel alsof geluiden om me heen, sommige dan, blikkig klinken. Hol. Heller. Feller. Het beheerst me.

Fel licht tuurt door de luxaflex. Er is een fraai weekend met stralend zomerweer voorspeld. Met mijn hand tussen mijn benen bereik ik de badkamer, waar ik - net op tijd - neerplof op de toiletpot en mijn plas laat lopen. Dan stokt de adem in mijn keel.

Nee.

Ik verschrik. Ik doe een schietgebedje. Alstublieft, laat het een onwezenlijke uiting van mijn fantasie zijn. Mijn sneller slaande hart bonkt van angst. Misselijk. Ik huiver. Dit kan niet. IK WIL DAT DIT NIET KAN. Gedachten snellen door mijn hoofd, maar de waarheid laat zijn onvermurwbare karakter triomferen. Mijn rechteroor dreunt luid in reactie op het geluid van mijn plas. Een onstuimig, absurd gedreun dat ik niet enkel hoor maar ook voel, neemt onbeschaamd bezit van de hele rechterkant van mijn gezicht: bonk, bonk, bonk. Vurig wens ik dat het slechts mijn hartslag is maar dat is het niet, het is iets afschuwelijks, en als ik uitgeplast ben vermindert het om uiteindelijk te stoppen.

Ik draai de glimmende kraan open. Het wilde gedreun begint onmiddellijk weer en neemt nu nog sterkere vormen aan, alsof er iets furieus klapwiekt in mijn oor, een hevig gefladder. Ik draai de kraan weer dicht en het dreunen gaat met de grootste vanzelfsprekendheid terug naar het vorige niveau. Door de denkbeeldige volumeknop die erop zit kan ik het gedreun zelf regelen: het wordt feller als ik water hoor en van mindere intensiteit als het watergeluid weg is. Ik haast me naar de spiegel, die nog steeds dezelfde persoon vertoont. Had ik verwacht iemand anders te zien, wilde ik controleren of er zichtbare kenmerken waren? Ik check de rechterkant van mijn hoofd, bespied elk detail. Het is onzichtbaar. Mijn rechterhelft bonkt door met een tussenpoos van enkele seconden. Dreun... pauze... dreun... pauze... dreun. De mokerslagen maken me zo onpasselijk dat ik mijn eten laat staan. Van dit alarmerende symptoom heb ik nog nooit

gehoord, ondanks dat men mij kent als iemand die meent de inhoud van medische boeken uit het hoofd te weten. Bijna elke bestaande ziekte heb ik ooit wel eens bestudeerd totdat ik mezelf na verloop van tijd in staat ging vinden om soms treffende diagnoses te stellen, maar dit is andere koek. Als een dood vogeltje sleep ik me naar de bank, waar een hete traan zich rond mijn lippen openbaart. Ik dwing mezelf om niet te huilen, maar weet niet meer wat ik moet doen. Gevangen in dit helse hoofd.

Mijn vochtige vingers beven terwijl ik het telefoonnummer van de kno-poli in het ziekenhuis intoets. Seconden lijken uren te duren. Schiet op, schiet op.

“Poli kno, goedemorgen.”

“Het gaat niet goed met me, kan ik dokter Sok spreken?”, weet ik geëmotioneerd te uiten. Nog nooit klonk mijn stem zo bevreemdend, zo ver van mezelf, met een toon die mij onbekend voorkomt, alsof mijn natuurlijke nuchterheid heeft plaatsgemaakt voor een excessieve sensibiteit.

“Dr. Sok heeft op dit moment spreekuur, wat zijn de klachten?”

Nu komt het erop aan, nu moet het kort en bondig gezegd worden, maar mijn ledematen bibberen. Ik word overvoerd door een golf van voorgevoelens die hun sinistere krachten over me uitrollen.

“Het lijkt wel alsof ik niet meer tegen normaal geluid kan. Er is iets...” De juiste woorden zijn in geen velden of wegen te vinden.

“Kunt u misschien op het avondspreekuur komen? Dokter Sok ziet zijn patiënten ook in de avonduren op elke eerste maandag van de maand. Als het schikt zet ik u voor vanavond op de lijst, tien voor half acht?”

“Heel graag”, zeg ik zonder aarzelen, en ik houd me voor dat er nu eindelijk iets zal gebeuren. Dat moet.

“Afgesproken, tot vanavond.”

Mijn hart bonkt met felle slagen in mijn voor mijn gevoel dichtgepropte keel als ik in de spreekkamer van dokter Sok zit. Ik kijk de arts hoopvol aan, in overpeinzing kruist hij mijn blik. Hij had zojuist mijn oren onderzocht en kon wederom niets vinden. Ook de gehoortest die hij direct had laten doen wees niets uit. Alles was goed.

“Ik weet niet wat er met je is”, zegt hij, en grabbelt geagiteerd tussen wat papieren die zijn bureau slordig bedekken. Op zijn gezicht lees ik medelijden, terwijl hij afwacht hoe ik ga reageren. “Je hebt iets dat theoretisch niet kan. Je luchtgeleiding is beter dan je botgeleiding, en dat is normaal, maar de stemvork wijst uit dat er iets is ter hoogte van je middenoor aan de rechterkant, of....” Hij pauzeert even. “Of van je binnenoor aan de linkerkant.” Ik kijk hem beduusd aan.

“Maar... wat is het dan?”

“Ik weet het niet.”

“Mijn oor... die dreunende druk... het staat op ontploffen.” Ik houd mijn oor nu met twee handen vast. Ik heb nog nooit zoiets gevoeld. Angst barst uit zijn voegen, een golf van ongemakkelijkheid komt over mij heen, terwijl ik mij probeer overeind te houden. Ik voel zilte tranen branden, maar dat kan echt niet nu. Het is niet gepast om te gaan huilen in de kamer van de dokter, terwijl hij daar toch echt zit om mij te helpen, om mij te genezen van deze barbaarse ongerechtigheid die me dwarsboomt en aangewakkerde zorgen ter plekke versterkt.

“Is er nou echt niets aan te doen?”

De dokter schudt aarzelend zijn hoofd. Lang ingehouden tranen rollen over mijn verhitte wangen, ik weet niet wat er met me gebeurt. Ze zijn de expressie van al wat ik van binnen voel, en wat ik niet uit kan drukken. Alle remmen gaan ongetemd los, alsof alle gevoelens samenkomen en een interne explosie veroorzaken, zo huil ik in mijn land van

tranen... Ik voel me kinderachtig en heldhaftig tegelijk. Het lucht niet op.

“Ik ga even overleggen met mijn collega”, zegt Sok resoluut terwijl hij opstaat en met vluchtige passen naar een zijkamer loopt. Hij lijkt geschrokken. De deur valt achter hem dicht en er is stilte, een ondraaglijke.

Na korte tijd schiet de deur weer open. “Ik heb even gebrainstormd met collega Doorleg, en we zijn het eens”, vertelt hij zonder omhaal terwijl hij weer in zijn stoel gaat zitten. Het klinkt wat gejaagd, alsof hij veel heen en weer had gelopen, onrust, drukte, chaos. “Gaat het weer een beetje?”, vraagt hij, waarna hij mij opneemt als een overbezorgde vader. “Niet echt”, mompel ik.

Ik probeer een zakdoek uit mijn tas te vissen, en na wat gepruts vind ik een doekje en veeg er de nattigheid mee weg. “Ik ga je prednison geven, een paar dagen maar.”

Hij kijkt gewichtig.

“Het zou verbetering kunnen geven, probeer het, en na een weekje zie ik je dan terug.”

De deur gaat voorzichtig open en een bezorgd gezicht knikt naar dokter Sok, daarna kijkt het nog eventjes naar mij. Ik vermoed dat hij dokter Doorleg is. “Je krijgt er maagtabletten bij, want ik weet niet hoe ze zullen vallen”, zegt Sok. Wat voor keus heb ik überhaupt, ik laat alles over me heen komen. “Verder wil ik een MRI-scan van je oren aanvragen, en laat meteen even bloed prikken en je bloeddruk meten, dat kan wel bij de assistente zo...”, ratelt Sok, me duidelijk makend dat hij echt zijn best doet. Het is fijn dat hij zo begaan is met me. Ik sta op uit mijn stoel, bezweet, betraand en verward.

“Daarna kom je weer terug bij me... veel sterkte”, zegt hij terwijl hij mijn hand drukt en me weer met zijn vaderlijke ogen aankijkt. “En”, zegt hij voorts, terwijl hij zijn hand op mijn schouder laat rusten, “ik wil dat het met spoed gebeurt.”

De assistente prikt een afspraak voor de MRI. Het voorstel ligt er om op 13 september de MRI te laten doen, hoewel die

datum een maand verder ligt. Dit wordt spoed genoemd. Schoorvoetend leg ik me neer bij het voorstel maar weet niet hoe ik de komende weken door moet komen. Morgen bloedprikken. Op het formulier staan aangevinkte vakjes. Syfilis, diabetes, schildklier... Is het niet zoeken in een onmetelijke ruimte, het afstrepen van ziekten omwille van het 'uitsluiten', zodat de dokter zichzelf kan indekken om sterk te staan bij eventuele latere verwijten? Ondanks mijn chaotische gevoelsleven is het verstand nog niet overmand, want ik doorzie het systeem van de gangbare ziekten en de bijpassende klachten. Je hebt een goed bedoelende dokter. Deze zet een speurtocht op gang die moet leiden naar het juiste etiket om op de klacht te plakken. Wanneer onverhoopt de klachten onder geen enkele ziekte vallen, is flexibel denken het aangewezen antwoord, maar zoals ik ooit las ontardt dit niet zelden in onderzoeken die kant noch wal raken. Toch, zodra ik buiten loop voel ik me een klein beetje beter. Ik heb de bal aan het rollen gekregen. Eindelijk.

De bal rolde over het gras, in de richting van zijn zoon die de bal naar hem terug schoot. In elke beweging had Ingrid verborgen kunnen zitten, maar ze bestond nog niet. Hij wist nog niet van de liefde die niet mocht, maar wel een eigen leven zou leiden. Hoe een geweldige middag hen te wachten stond. Paskamerliefde. In uitzinnige lust zou hij twee overhemden meenemen. Hij zou de hangers ophangen, zij zou naar het gordijn grissen en het ruw dichttrekken. Daarna zouden ze draaierig en week worden. Plakkerig zweet en handtastelijke vingers. Rozige wangen en opgewonden delen. In de spiegel zou een gestalte van een andere wereld staan, niettemin zou het van hemzelf zijn. Hij zou zijn lijf zo hard tegen dat van haar drukken, dat het een wurggreep zou lijken. Gewurgd door liefde? Hij zou het nooit voor mogelijk houden. Omdat hij nog niet wist dat hij zielsveel...

De wachtkamer van het laboratorium puilt uit van de mensen. Om geluid zoveel mogelijk te vermijden - want dat heb ik al bereikt - heb ik een stoel in de verste uithoek uitgezocht, verwijderd van binnenkomers van wie het geschuiф van schoenen op de gladde vloeren mijn oren pijnigen. De nimmer aflatende aandacht naar hun onderdanen teistert mijn denken, mijn gevoel, mijn eigen ik. Ik probeer mij te focussen op andere zaken, de reproducties van Picasso en Dali aan de wand bijvoorbeeld, of de jeugdige assistente die het ene na het andere telefoontje pleegt, misschien wel de geluidjes uit het apparaat waar je je volgnummer uit trekt, ware het niet dat deze op mijn zenuwen werken, of de voorbijrijdende karretjes waar medische spullen op worden vervoerd. Het koffieapparaat op de hoek, of de goudleren tas van die ene vrouw bij de half openstaande deur en waar een opgevouwen parapluutje uitsteekt. Hoe dan ook, ik kan proberen wat ik wil, mijn brein dwingen mijn aandacht te verleggen naar iets anders, maar de voornaamste gewaarwording is een allesoverheersende samensmelting van stemmen, een geroezemoes waaruit ik niets kan opmaken, omdat het voelt alsof de geluiden van de mensen zonder filter op me afkomen, als een grote zee van herrie zonder nuances. Ik probeer de stem drie stoelen van mij verwijderd te verstaan, een stem die spreekt tegen een andere stem aan de overkant, een kennelijke begroeting tussen twee bekenden, maar het is abacadabra. Links van me zitten twee meisjes. Ik zie hun lippen bewegen en ja, de herrie is verschrikkelijk, maar wat ze zeggen is onhoorbaar. Ongefilterd krijg ik alle geluiden op mijn dak, harde en zachte stemmen van mensen dichtbij en verder weg vormen een cocktail van kabaal. Een samengeklonterde brij van gefuseerde stemmen. Visioenen van vluchtpogingen slingeren boven mijn onthutste hoofd, mijn bloed wordt heet, ik ga stikken, ik probeer de dikke prop in mijn keel weg te slikken maar mijn adem schokt even. Net op het moment dat

ik denk maar beter weg te gaan omdat deze wachtkamer niet de plek is voor mij, is mijn nummer aan de beurt en spoed ik mij weg van de onderwaterwereld waar mijn oren zich in bevinden.

Alsof ik uit zee stap. Badend in het zweet ontwaak ik in het holst van de nacht en ontwaar schaduwen die op de muren een dans opvoeren. Op illustere wijze zweef ik langzaam omhoog, naar boven glijdend, als op een glijbaan in de verkeerde richting. Plots kom ik los van mijn lijf, kijk om naar het hulpeloze, vastgenagelde lichaam dat drijfnat op de matras ligt. Afgezonderd van dat ontaarde lichaam, een lijf dat schijnbaar niet meer bij mij hoort. Ik slaak een gil, aanschouw muzieknoden die speels door de kamer zwieren, ik wil ze grijpen maar ze laten zich niet pakken. Ze bewegen van rechts naar links boven mijn hallucinerende hoofd, en steeds op het moment dat ik denk beet te hebben, bewegen ze in een afwisselend patroon verder om na hun ronde door de kamer weer bij me terug te keren en mij een nieuwe poging te gunnen. Nee, dit kan niet, ik moet me dit verbeelden. Is het een rare droom, een confronterende nachtmerrie, een zinsbegoocheling, of ben ik onverhoopt klaarwakker? Ik sla wild om me heen en grijp naar mijn klamme hoofd. Het schijnsel van de maan geeft een blauwe gloed in de kamer. Lantaarnlicht voegt er een bruine tint aan toe. Met een schok ben ik terug bij de realiteit, een werkelijkheid die voelt als een existentie uit een andere wereld, alsof ik langzaam gek word van datgene wat buiten mij om gebeurt en waar ik geen grip op heb. Ik ben het spoor kwijt.

In de morgen wijst de thermometer 38,3 C graden aan. In ongeloof staar ik naar de cijfers. Ik voel me niet ziek, dat wil zeggen, niet zoals ziek zijn hoort te voelen, met zware hoofdpijn, keelpijn, algemene malaise, misselijkheid en een

gevoel alsof je al tachtig bent. Dit voelt anders. In blinde paniek bel ik de kno-polikliniek.

“Ik heb er nu ook koorts bij.” Mijn stem slaat over. “Dit gaat helemaal fout, ik heb nachtmerries...”

“Momentje graag”, zegt de stem aan de andere kant.

Er valt een ellenlange stilte. Ik houd de telefoon trillend vast, weet niet of ik op een onheilsboodschap wacht of op geruststelling, of op een afspraak. Ik weet helemaal niets meer, behalve dat ik er mijn vinger niet op kan leggen. Dan komt de stem terug.

“Dokter Sok is afwezig maar ik heb even overlegd met dokter Brening die uw dossier heeft nagekeken en zij zegt dat koorts niet past bij uw ziektebeeld.” Haar stem klinkt als de slag van een moker.

“Hoe komt dit dan? Ik voel dat er iets is. Is het misschien van de prednison, of heb ik een oorontsteking?”

“Mevrouw, dat kan ik u niet zeggen, maar ik moest van de dokter doorgeven dat eventuele koorts niet in relatie staat tot uw klachten.”

“U kunt mij niet verder helpen?”

“Nee, u kunt altijd bij uw huisarts langsgaan.”

Teleurgesteld hang ik op. Waar de prednison, die ik trouw had ingenomen goed voor was, heb ik niet begrepen, maar ik besluit de laatste pillen niet meer te nemen.

“Beterschap Ingrid”, zegt mijn baas nadat ik hem gebeld had met de niet zo prettige mededeling dat ik maar beter voorlopig niet op kantoor kom. “Dank je. Ik hoop gauw weer present te zijn, ik mis het.”

Ja, ik mis alles.

Mijn gedachten dwalen af naar vroegere tijden. “Een stapeltje transactiebevestigingen voor onze Ingrid, je kunt je lol weer op!”, had collega nummer zoveel gezegd nadat hij zijn gedane arbeid op mijn bureau had gesmeten. Hij was als een speer teruggelopen naar de afdeling terwijl ik zuchtend door de

berg invoerwerk bladerde, het juiste scherm voor de dag haalde en met mijn verstand op nul op het numerieke deel van het toetsenbord ging rammen. Want zo heette het, rammen. Eigenlijk is niets zo heerlijk als een baan waarbij je nauwelijks hoeft na te denken, zodat je gedachten zalig zinloos kunnen afdwalen naar een strandwandeling onder een zilveren maan, twee tropische cocktails geserveerd door een bekoorlijke ober in smetteloos kostuum en een aaneenschakeling van intieme hoogtepunten tijdens de foutloze uitvoering van de jive met een droomman. “Hoe gaat ie, schoonheid?”, hoorde ik Jamie in de deuropening zeggen. Zijn stem veroorzaakte een licht schrikeffect, een gevoel betrappt te zijn in mijn dagdromerij. Waarschijnlijk had hij behoefte aan een praatje, maar de realiteit van de deadline was onverbiddelijk. Half vier, het tijdstip dat de hele boel verwerkt moest zijn, de printers repeterend konden jengelen en ik met een kop dampende kaneelthee achterover kon zitten met mijn benen op het bureau. Dat mocht daar.

“Jij hoort gewoon hier bij ons”, vervolgt Gary door de telefoon. “Maar als het niet gaat, dan gaat het niet. Alle begrip hoor.” Gary is eigenlijk gewoon een fantastische baas, zo een wens je iedereen toe. Hij weet met natuurlijke aantrekkingskracht een sfeer van huiselijkheid te creëren. Een baas van goud.

“Fijn. Ik wist dat ik op jullie kon rekenen.”

“Gek dat een oor zoveel last kan geven”, zegt Gary, toch met enig ongeloof in zijn stem.

“Ja, ik had dat ook nooit gedacht.”

“Gaat het verder goed met je, Ingrid?”

“Oh ja, echt wel.”

“Mooi. Oh, Cleo wil nog even iets zeggen tegen je. Hier heb je haar. Sterkte!”

Er klinkt wat gerommel aan de andere kant van de lijn. Cleo is de vamp van de zaak, gekleed in truitjes met lage hals en luipaarddessin, rokjes die zo kort zijn dat je haar onderlijf

van alle kanten kunt zien en roze laarzen met megahoge hakken. Haar weelderige make-up is overdonderend, bordeauxrode lippen, zwarte ooglijnen en een foundationlaag met glans. Om maar niet te spreken over haar parfum. Een muskusrat is er niets bij, maar Cleo krijgt het voor elkaar om man na man te strikken. En ze willen allemaal hetzelfde van haar. Ik vermoed dat zeker de helft het ook krijgt.

“Hey, wat hoor ik nou? Wat heb je aan je oren?”

“Och, beetje onverklaarbaar. Ze zijn er mee bezig.”

“Hm. Weet je nog, Frans had ook een keer gesodemierter en die dokter deed er geen zak aan. Maar ja, die had ook wel iets heel ergs geloof ik. Volgens mij hoorde ie steeds minder.”

“Ah ja, Frans. Dat is lang geleden.”

“Nou ja, meid, sterkte er maar mee. En laat je niet op je kop zitten. En oh ja! Doe niets wat ik ook niet zou doen.” Ik lach met haar mee, als een boerin met kiespijn. Daarna hangen we op en dwalen mijn gedachten opnieuw naar vroeger.

“Ja, druk, druk, druk. Kon je maar even helpen”, had ik verzucht. “Of ik me daar gek ben”, had Jamie gezegd. “Jij kunt dat veel beter dan ik, een snelheidsduivel ben je!” Hij lachte zijn tanden bloot en wandelde met zijn handen op zijn rug aarzelend de computerkamer in. “Nog een verrassing voor je.”

“Nee toch?” Ik vreesde nog meer duizelingwekkende getallen die wachten op verwerking in de computer. “Ja...”, antwoordde Jamie met gepaste terughoudendheid. De handen komen achter de rug vandaan en tonen wat velletjes volgeschreven papier. “Sorry hoor, je ziet me liever vertrekken denk ik?” “Daar gaat het toch niet om, verdikkeme. Dit red ik nooit.”

“Wat dacht je van overwerk?”, probeerde Jamie met een quasi sarcastisch lachje. “Al kussen ze mijn kont, dan doe ik dat nog niet”, flapte ik eruit terwijl ik me verslikte in de thee die al helemaal koud was geworden. “Ik wil je kont wel kussen meid, maar van het een komt het ander.”

“Ja ja.” Ineens bekeek ik hem met andere ogen. Bah. Mijn fanatieke toetsaanslagen joegen hem de kamer uit. Deadline, deadline. Achteraf prachtherinneringen.

ZAFIR

Hij had nooit moeten gaan. Het concert was onoorbaar luid geweest, de speakers doordringend vals en de menigte ordinair schreeuwerig. Maar hij wist niets van hyperacusis. Hij had nog gevraagd aan zijn maten van de pizzeria of hun oren ook zo protesteerden, maar ze hadden hem niet gehoord. De Decibel Crew spurte zijn waanzinnige sound over het publiek uit en de pizzaboys met wie hij werkte waren net zo in extase als de meiden die het dichtst bij het podium stonden. Verloren voelde hij zich. Het gapende gat tussen zijn generatie en die van het publiek leek niet te overbruggen. In ijdele hoop had hij om zich heen gekeken, maar niemands oor was afgedekt. Toen de verlossing kwam en de nacht zijn intrede deed, bevoelde hij zijn oren. Er klopte iets niet, maar slaap overviel hem. En de dag erna had verrassingen in petto die je zelfs je ergste vijand niet gunt.

INGRID

HET RIJK DER FABELN

Computer op het werk, computer thuis. Al surfend vind ik een aanknopingspunt dat mijn hart in mijn keel doet bonzen: *Idiopathisch stapediusspierspasmus*. Het beschrijft een ritmisch knetterend, ratelend gevoel en geluid dat reageert op externe geluiden, zoals lopend water, stemmen en bepaalde muziektönen. Neurologisch probleem met onbekende oorzaak. Valium en andere tranquillizers worden genoemd als therapie, evenals een operatie. Een knip door de stapediusspier. Maar die afweging moet zorgvuldig worden genomen omdat het probleem niet langer hoeft te duren dan een maand of twee. Ben ik echt een slachtoffer van deze verschrikkingen? Op bijna sadistische wijze stroop ik het internet af, op zoek naar nog meer aanknopingspunten. *Middenoormyoclonus*, *Stapediusspasmus* en *Tensor tympani syndroom* openen een oto-neurologische wereld waar ik geen weet van had. Nieuw opgedane kennis. Mijn eigen diagnose is gesteld, nu de artsen nog.

Gewapend met een stapeltje uitgeprinte A4-tjes met de artikelen van het internet, neem ik die maandagochtend plaats in de stoel tegenover een bedenkelijk kijkende dokter Sok. Hij schudt mijn hand en dat doet ook de jonge vrouw met donker haar die naast hem zit. Ik weet niet wie zij is, maar ik schat in dat ze een arts in opleiding is. Ze draagt net als hij een maagdelijk witte jas. Het gezag druipt er nu al vanaf.

“Hoe gaat het?” Ik ontwaar zijn glimlach. Ach, de man is op zich niet verkeerd.

“Het is nog hetzelfde.”

“Heeft de prednison niks gedaan?” Hij frons eventjes.

Ik schud mijn hoofd. “Niets.”

“Eens kijken.” Hij kijkt - heel voorspelbaar - in zijn computer en bladert daarna vluchtig in het dossier dat opengevouwen voor hem ligt. Grappig toch, die efficiëntie. Zowel een dossier op de computer als eentje voor zijn neus, zegt mijn geheime gedachte. Vanuit mijn ooghoek zie ik een peuterig klein handschrift, doorgestreepte en onderstreepte passages, maar ik kan niet ontcijferen wat er staat. Hij grist naar een balpen die blijft haken aan zijn jaszak, wurmt het los, schrijft iets op in het dossier en kijkt vervolgens in mijn richting, terwijl ik de papieren aan hem overhandig. “Het lijkt erop dat ik dit heb, althans...”

“Internet?”

“Ja.”

“Aha.”

“Althans, ik herken me in dat ene artikel”, zeg ik terwijl ik hem een omcirkelde passage laat zien. Gehaast neemt hij door wat er staat. De vrouw naast hem kijkt belangstellend mee.

“Ik lees steeds dat tinnitus vooral bij stilte opvalt, maar die van mij is er juist als er geluid is”, voeg ik toe.

De arts kijkt vertwijfeld. “Raar is dat.” Hij schudt zijn hoofd, zijn lippen samengeperst.

“Wat vindt u van het artikel?”, vraag ik.

“Oh, het gaat over iets dat niet zo erg is...”, zegt hij, met zijn vinger glijdend langs de regels. Misschien voor de vorm, om mij zeker te laten weten dat hij het artikel goed heeft begrepen, of omdat hij twijfelt.

“Nee. Dit heb jij niet. Jij hebt veel meer last. Niet dit.”

“Toch denk ik dat het dit is. Verder kan ik niets vinden dat erop lijkt”, flap ik er eigenwijs uit.

Dokter Sok schuift het artikel terug naar mijn kant van het bureau.

“Kijk maar eens op Pubmed, daar vind je ook veel artikelen. Wacht, ik schrijf het wel even voor je op.”

Hij overhandigt me een papiertje waar hij een webadres op heeft gekalkt. Op een ander papiertje schrijft hij nog iets en reikt het aan. Ik lees het woord Rivotril, dat me verrast. "Dat artikel noemde Rivotril, van mij mag je dat best proberen hoor."

Gelukkig, hij begrijpt het, hoewel zijn blik verraadt dat hij er niets van verwacht. De dame naast hem heeft haar handen over elkaar en houdt haar mond stijf gesloten.

"MRI volgt in september, zie ik. We wachten de resultaten af. Mocht je een tumor hebben, dan is daar wel weer wat aan te doen hoor. Hoewel de wachttijden lang zijn, maar dat is van latere orde."

Doemscenario's dringen zich aan me op. Kalm en stoïcijns zijn, dat is het beste. Ik verdring mijn angsten. Het idee over het stapediusspasmie is naar het rijk der fabelen verwezen, hoewel het erop lijkt dat de dokter er simpelweg nog nooit van had gehoord. Is het waar wat ze zeggen, is het internet de kennis van de artsen ver vooruit? Had ik beter niet kunnen binnenkomen gearmd met 'bewijzen' vanuit het wereldwijde web? Of wist hij wel wat myoclonus in het oor is, en denkt hij werkelijk dat ik iets anders heb? Vol vragen en twijfels verlaat ik het ziekenhuis. Thuis bel ik Carrie op, maar ik moet ophangen omdat haar stemgeluid mijn oor doet samentrekken en ik haar niet meer kan verstaan door de heksenketel in mijn oor.

"Vervelend dat je niet kunt telefoneren." Ze legt haar tas op de stoel, en gaat zuchtend tegenover me zitten. "Ik dacht maar eens langs te gaan en te vragen hoe het met je gaat."

Carrie is kind aan huis. Vaak komt ze op de bonnefooi. Ze heeft een slobberbroek en een mouwloos T-shirt aan, haar haar is opgestoken, haar gezicht is gepoederd. Waar ze altijd die mystieke blik vandaan haalt, weet ik niet, maar het past bij haar. Ze kent de wereld. Ze kent het spel van onderhandelen, van geven en nemen, van stoppen en

doorgaan, van liefhebben en haten, van de ontdekkingstocht des levens. Of ze echt gelukkig is weet ik ook niet. Al die mannen in haar leven, hebben haar in elk geval nooit langdurig kunnen beroeren, zelfs niet de vader van Jeff, het schattige achtjarige product van een 'relatie'. Ik herinner me een kok in een bedrijfsrestaurant, een kunstschilder, een commissaris van politie, een vertegenwoordiger, een rozenkweker, een lasser, een veearts, een choreograaf en een niksnut. Ze kwamen en gingen. Maar dat is nog maar het topje van de ijsberg. En wie de vader van Jeff is weet niemand.

"Vanochtend had ik mijn appartement nog aan kant gemaakt. Lekker door het huis gegaan met stofdoek en dweil. Was in de wasmand, bordjes in de kast, nette stapeltjes op mijn bureau, en het kleed gezogen."

"Oh." Betrokkenheid tover ik niet zomaar tevoorschijn. Bovendien kun je in mijn huis niet van de grond eten, integendeel, geen spijsvertering die mijn verzameling bacillen aan kan. Carrie ziet mijn desinteresse.

"Wat zegt de dokter nu van je oren?" Haar geluid pijnigt me. Het is veel te scherp.

"Kun je alsjeblieft wat zachter praten. Je stem schalt." Ik pak mijn rechteroorlel vast en klap het dicht over het oor.

"Oh, sorry hoor. Maar is dat niet wat overdreven?" Ze verschuift haar voeten en blaast een hap lucht uit. Ik schud mijn hoofd.

"Tjesus zeg."

"Ja, dit is mijn nieuwe werkelijkheid." Ik trotseer een flauwe glimlach.

"Niet zo dramatisch. Er moet toch iets aan te doen zijn? Wat zegt die dokter? Hebben ze geen medicijn? Is er wel een diagnose?" Er komt strijd lust in haar stem. Je kunt veel van Carrie zeggen, maar ze wil altijd dat het je goed gaat, dat het leven een feestje is, voor iedereen. Een feest zonder Carrie is zelfs een dooie boel.

“Ik krijg een MRI.”

“Aha. Wat kunnen ze daarop zien?”

“Een tumor, had hij gezegd.” Zin om te huilen heb ik, zin mezelf te bevrijden, want voorbij is de tijd dat Carrie en ik als twee opgeschoten jonge vrouwen door het leven denderden, als de laatste prinsessen op het witte paard, een betiteling waar Carrie het nooit mee eens was.

“Goh oh god. Je bent er mooi klaar mee”, zegt Carrie, net zo desperaat klinkend als ik.

We drinken een pot thee leeg en eten een plak cake. Daarna gaat Carrie weer weg, niet naar huis maar naar een man ‘met ballen’ die ze gisteren van de straat had geplukt en die bij de fontein in het park op haar zou wachten. Bedenkelijke blikken wuift ze weg, en ze knipoogt er op een *bitchy* manier bij. Een sprankje jaloezie vliegt me aan, maar wat Carrie kan, kan ik gewoon niet.

DE MRI

Het oude, smoezelige tijdschrift nodigt niet uit tot lezen. Je vraagt je af waarom ze altijd uitgerekend die morsige blaadjes uitkiezen als visitekaartje. Ik blader er toch in, in een eenzame wachtkamer in een afgelegen gedeelte van het ziekenhuis, zie reportages over culinaire hoogstandjes, vragenrubrieken over relationele problemen, het laatste modenieuws en wat columns van bekende Nederlanders, maar het doet me allemaal niets. Er is niemand. De wachtkamer heeft uitkijk op een levensgrote vrachtwagen, een deur met een glasruit scheidt de ruimte van de wagen, ertussen ligt een loopplank. Er staan grote letters op de kolos, technische gegevens, en wat Engelse termen. Het geheel maakt een stoere indruk. Zo nu en dan sta ik op, ijsbeer door de verlaten ruimte, om daarna weer in het goedkoop ogende kuipstoeltje plaats te nemen. De glazen deur lijkt niet helemaal goed dicht te zitten, de wind krijgt er grip op en de deur zwaait open. Een hard brommend geluid vult de ruimte. Een ingeving zegt me dat dit het geluid van de MRI machine is. Waarschijnlijk. Voor de zoveelste keer sta ik op, nu om bij de deur te luisteren, en probeer na te gaan waar het lawaai vandaan komt. Op dat moment lijkt het me aannemelijker om te denken dat het toch iets anders moet zijn, een transformatorgeluid, een laag gegons en geronk. Ik raak geprikkeld van de zware tonen, die met donderend getril in mijn oren priemen. Met een klap smijt ik de deur dicht en schrik ik van mezelf.

Vlagen uit het nabije verleden dringen zich op, onbewust beleef ik de herinneringen. Die zondagochtend toen ik werd gewekt door schrill geluid dat de slaapkamer vulde. In een flits schrok ik omhoog. Het leek een moment waarop ik het bed helemaal niet meer raakte. Met een reflexbeweging greep ik mijn wekker en gaf er een pets op. Vol ongeloof staarde ik naar het ding en kwam tot de conclusie dat het toch echt mijn